

## [Duetoff]

siden, handler om, hvad vi skal gøre på regeringskonferencerne, men igen er det, som om man har taget et skridt – denne gang godt nok et stort – men at man alligevel ikke har taget diskussionen i Danmark om, hvor alt det her skal ende.

Jeg kunne da også godt som en randbemærkning sige, at jeg håber, at den enighed, der nu er opstået mellem regeringen og Socialdemokratiet, kommer til at betyde, at vi i den daglige EF-politik bliver fri for, at Danmark hele tiden skal tage særstandpunkter. Det kunne være, at vi fik en mere EF-venlig holdning med hensyn til sommerhuse eller todøgnsreglen, og det kunne jo også godt være, at man ville acceptere ting, vi tidligere har afvist, f.eks. energifagifternes harmonisering. Jeg kan håbe på, at de fine ord i festtalerne i dag faktisk får den følge, at man i det daglige slid i EF-politikken også gør noget, der er Europavenligt.

Det memorandum, der ligger på bordet, opfatter vi som et – for nu at bruge EF-jargonen – minimumsdirektiv til regeringen. Vi vil gerne gå videre, og derfor er vi kun 95 pct. enige. Jeg tror, ministeren har udtrykt det sådan i det memorandum, der ligger. Det ændrer ikke noget ved, at vi selvfølgelig synes, at regeringen, når så stort et flertal har det standpunkt, der ligger i memorandummet, skal tage til Bruxelles og kæmpe for det. Men vi vil altså gerne gå videre, og vi mener, at det er vigtigt at slå fast, at det, vi vedtager i denne omgang, og det, som bliver vedtaget og lagt op på regeringskonferencerne, naturligvis kommer til at række meget langt frem. Derfor er det en vigtig diskussion. Vi tror, det bliver fundamentet for det hele.

I det følgende vil jeg koncentrere mig om den politiske union. Jeg vil ikke sige noget om ØMU'en, for vi har uddybet den i tidligere debatter, og hr. Erhard Jakobsen har bl.a. i foråret gjort rede for CD's holdning dertil.

Men jeg vil også koncentrere mig om den politiske side af en anden grund, nemlig den, at det er en meget sejlvet union. Den er blevet aflivet én gang, og den er genopstået, og det er jo glædeligt set fra et CD-synspunkt. Derfor er der vel grund til at diskutere den genopstandne, og det hænger sammen med det, vi vil som endemålet for EF.

Det er vores udgangspunkt, at EF har meget at give verden, at vi i EF har en pligt til at være så stærke, at vi kan stille krav om menneskeret-

tigheder, om demokrati, om økonomisk vækst, om miljøtænkning og om sociale forbedringer til andre dele af verden. Og derfor har vi en pligt over for disse andre dele af verden, hvad enten det så er Østeuropa eller det er tredjeverdenslande, til at sørge for, at vores Vesteuropa er så stærkt og så effektivt som muligt.

Det er CD's holdning, at Europa ikke styrkes ved bygningen af et frihandelsområde. Europa skal være en integreret politisk enhed. Det er det, vi har skrevet under på. Vi har ikke kun skrevet under på, at det skulle være en frihandelsaftale.

Derfor tolker vi den åbenhed, der ligger i det memorandum, der nu er lavet, klart som en åbenhed til at tale med andre lande, at lave associeringsaftaler med andre lande og lave arrangementer med andre lande. Men jeg vil gerne, som jeg også gjorde i den korte bemærkning i formiddags, advare mod, at vi lader gæsterne ind, før vi har bygget huset færdigt. Vi tror simpelt hen ikke, vi bliver færdige, hvis vi udvider for tidligt, og derfor mener vi, at de 12 lande, der er der nu, skal lave fundamentet, og så kan vi til den tid se, hvad der skal ske.

Vi er også fortalere for det, Christen Sørensen i sin bog kalder »befolkningernes Europa« eller »regionernes Europa«, og vi vil meget stærkt forkaste nationernes eller regeringernes Europa. Vi mener, det skal være et Europa, der på lang sigt er demokratisk, og hvor det er folkestyret, der slår igennem. Det kræver en folkelig forståelse.

Jeg kan ikke helt forstå efterlysningen af en EF-debat, for jeg synes egentlig, at det er vores egen skyld, at den ikke har eksisteret. Jeg synes, der er mange folketingsmedlemmer og politikere generelt, som ikke husker, at der er en EF-dimension i de fleste spørgsmål, og derfor ikke tager det op i diskussionerne rundt omkring.

Men lad os så tage den folkelige debat, og lad os få endemålene til diskussion, også på en måde, der inddrager så mange mennesker som muligt.

For at få dette folkelige Europa mener CD, at vi ikke på længere sigt har noget problem med at give Europa-Parlamentet lovgivningsmagt på de klare EF-områder. Det kunne være miljøområdet. Det er det næsten unævnelige princip – ikke fordi det er et frækt princip, men fordi det er umuligt at sige det – subsidiaritetsprincippet. Det er selvfølgelig rigtigt.